

ION LUCIAN COLIȚĂ

Profesor de filosofie, poet, Ion Lucian Coliță s-a născut la 15 octombrie 1941 în Comuna Cetate, județul Dolj - al cincilea fiu din cei nouă copii ai preotului Ioan F. Coliță și Floarea Coliță. A făcut școala primară și gimnazială în comuna natală. A studiat trei ani la Seminarul Teologic, apoi Facultatea de filosofie, profesând pe urmă în mai multe școli în calitate de profesor de psihologie, filosofie, economie, logică. A participat la mai multe cenacluri literare. Opera sa este alcătuită din volumele: „Dincolo de toate” (1999), „Începutul continuum” (2000), „Prin noapte spre zi” - carte de umor și înțelepciune (2001), „Cartea cu iubiri și prieteni” - poezii (2003), „Un Cer pentru Pământ” - versuri (2004), „Miracolul Dintâi” - poezii (2009), „Cartea Cerurilor mele” - antologie de poezii (2010), „Ferestre în oglinzi” - poezii (2014), „Personalități române și faptele lor” - antologie de poezii, fotografii și biografie (2010), „Flămând de tine” (2016).

ÎNVIGORAT DE AL SĂU GÂND...

În mine simt Eternitate
Ce mă înalță către Cer
Că niciodată nu-s stingher
Chiar dacă Soarta mă abate...

Mă-ncântă flori de primăvară
Mă-ncântă ciocârlii în zbor,
Mă-ncântă soarele când dor
Iubirile ca-ntâia oară...

Mă-ncântă gungurul de prunc,
Mă-ncântă jocul de copil
Și se avântă-n timp subtil
Tot doru-n care mă arunc...

Trăiesc viața tot arzând
În Focul dat de Dumnezeu
Și „hic et nunc” mă simt mereu
Învigorat de al Său gând...

București, 19 noiembrie 2014

CÂND NU AI RĂDĂCINI

Atunci când nu ai rădăcini,
Ești spulberat de orice vânt
Și nu ajungi a fi-n avânt
Când niciodată n-ai tulpini

Să-ți dea roadele răscoapte
Ca să te bucuri că le ai
Și să te prinzi într-un alai
Iubind pe zi, iubind pe noapte...

Exiști, dar, parcă, nu mai ești
Fiind cadavru viu în toate
Căci, fără rădăcini, ești moarte,
Și nu ai lacrimi cerești...

București, 4 ianuarie 2015

TRISTEȚEA ÎN SINGURĂTATE...

Tristețea în singurătate
Mă-ndepărtează-adânc de viață
De-aceea sufletul mă-nvață
Să am oricând întâietate

De-a căuta un cânt în sine,
Nu cântecul de lebedă
Ce m-ar chema Atuncea să...,
Ci cântecul acela-n bine

Pentru ce-am fost și va să fiu,
Să mă înalțe pân-la Ceruri
Iubind un nesfârșit de R-uri,
Să scap de Marele Pustiu...

Iar căile care mă-ndeamnă
Să îl înlătur deocamdată,
Sunt Poezia, Fiul, toată
Credința mea că voi da seamă...

București, 7 februarie 2015

ȚĂRANUL ROMÂN

Țăranul nostru are-o măreție -
E măreția lui mereu cerească
Unită cu pământul și să crească
Acea durere plină de mândrie...

În el găsim oricând iluminare
Venită dintr-un Cosmos din demult
Prin care se revarsă în tumult

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Inteligența ce din veac o are...

Fiind mijlocitorul de semințe
Cu roade spre ființarea orișicui
Și dătător de sens folclorului,
A fost, va fi oricând întru credințe

De înălțare înspre Dumnezeu,
El, cel născut doar pentru-a fi Iubire
Făcând din ea Prinos de Nemurare,
Oricât i-a fost sau încă-i va fi greu...

El poartă pe- ai săi umeri greutatea
Pământului ce-i este Sens Deplin
Și, Doamne, eu acestuia mă-nchin
El, cel născut de când Divinitatea

Și-a dat trimisul ei pentru pământ
Să-l venereze, dar, cu-ale lui lacrimi,
Să se dedice lui cu-atâtea patimi -
Icoană în Destinul său cel Sfânt!

București, 17 ianuarie 2015

UN DULCE FOC

Un Dulce Foc în mine arde -
Eu l-am primit de când mă știu
Și de atunci nu-s pustiu
Că zilele îmi sunt stindarde...

Și am primit mereu din Astre
Neliniștit, totuși supus,
Nemărginirile, sedus
În gândurile mele caste...

E Focul care mă-nsoțește
Întru Iubirile de Neam,
Privirii dincolo de geam
Când amintirea mă zidește...

Un dulce Foc mă tot cuprinde
De când Sacralitatea-o simt
Prin Fiul meu, adânc alint -
O Nemurare ce nu minte...

București, 16 noiembrie 2014

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*